

Sygnatura akt I Ca 360/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu – Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Joanna Składowska

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2017 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko R. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 20 czerwca 2017 roku

sygn. akt I C 657/15

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 360/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 20 czerwca 2017 r., wydanym w sprawie sygn. akt

I C 657/15, Sąd Rejonowy w Łasku oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko R. Z. o zapłatę kwoty

1 431,97 złotych z tytułu nieuregulowanego czesnego wraz ze skapitalizowanymi odsetkami.

Od wyroku Sądu Rejonowego wniósł apelację pełnomocnik strony powodowej, zaskarżając orzeczenie w całości **i podnosząc zarzut obrazu przepisów prawa materialnego, tj. art. 118 k.c.**, poprzez jego niezastosowanie w zakresie przewidującym ogólny termin przedawnienia roszczeń do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i przyjęcie, że roszczenie o zapłatę za studia przedawnia po upływie lat dwóch (art. 751 k.c.), względnie trzech (art. 118 k.c., działalność gospodarcza), podczas gdy do przedawnienia roszczenia o opłatę za studia, w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2014, poz. 1198), miał zastosowanie dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 k.c., także do umów zawartych pod rządami ustawy o szkolnictwie wyższym z 1990 r.

W oparciu o wskazany zarzut, skarżący wnosil o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1 431,97 złotych wraz z ustawowymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz

b. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych;

1. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, a wbrew stanowisku apelującego, powoływana przez skarżącego uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2015r. (III CZP 67/15, LEX nr 1814298, www.sn.pl, Biul.SN 2015/10/8), stanowiąca, że do przedawnienia roszczenia o opłatę za studia określoną w umowie zawartej na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym w brzmieniu obowiązującym w dniu 1 października 2009 r. (Dz. U. z 2005r., Nr 164, poz. 1365), w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 lipca 2014r. o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014r., poz. 1198), miał zastosowanie dziesięcioletni termin przewidziany w art. 118 k.c., nie odnosi się do stanu faktycznego i prawnego sprawy przedmiotowej. Jak bowiem prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, nie ma w niej bowiem zastosowania art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym, skoro zgodnie z art. 277 wskazanego aktu prawnego, wszedł on w życie z dniem 1 września 2005r., zaś umowa pomiędzy pozwanym a uczelnią została zawarta w roku 2003. Wynika to z wyrażonej w art. 3 k.c. zasady niedziałania prawa wstecz (lex retro non agit), uważanej za fundamentalną dla demokratycznego porządku prawnego. Stanowisko to wzmacnia przepis art. 269 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, wedle którego studenci przyjęci na studia przed dniem wejścia w życie ustawy oraz w roku akademickim 2005/2006 wnoszą opłaty za zajęcia dydaktyczne na dotychczasowych zasadach do końca okresu studiów przewidzianego w programie studiów, a umowy, o których mowa w art. 160 ust. 3 ustawy, obowiązują od roku akademickiego 2006/2007 oraz art. 257 ust. 2, zgodnie z którym do studiów rozpoczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 65 z 1990r., poz. 385 ze zm.), pod rządami której doszło do powstania stosunku prawnego między R. Z. a cedentem i roszczeń z niego wynikających, nie tylko nie zawierała odpowiednika art. 160 ust. 3 obecnie obowiązującej ustawy z 2005 r., lecz w ogóle nie przewidywała uregulowań, o jakich mowa w tej ustawie, a dotyczących umowy łączącej uczelnię i studenta. W świetle powyższego, nie można więc wywodzić, iż zawarta przez pozwanego z uczelnią umowa była umową nazwaną określoną w odrębnych przepisach. Łączący strony stosunek prawny należy zatem zakwalifikować jako nieuregulowaną innymi przepisami umowę, której przedmiotem było świadczenie usług i do której, z mocy art. 750 k.c., należy stosować odpowiednio przepisy o zleceniu, a zatem również art. 751 pkt. 2 k.c. Choć określone w powołanym przepisie pojęcie „nauki” jest w istocie pojęciem wieloznacznym, w ocenie Sądu Okręgowego, chodzi o termin „nauka” w znaczeniu synonimicznym do pojęcia „kształcenie”. W słownikach języka polskiego termin „kształcić” oznacza przekazywać komuś pewien zasób wiedzy, umiejętności, wiadomości w jakiejś dziedzinie, a także uczyć kogoś. Pojęcie „nauki” oznacza zaś nie tylko ogół wiedzy ludzkiej ułożonej w system zagadnień, lecz również uczenie się lub uczenie kogoś. W polskiej tradycji oraz potocznie nauka oznacza przyswajanie jakichkolwiek treści (wiedzy), nabywanie umiejętności oraz to, czego się uczy lub naucza. Osobą zawodowo trudniącą się określonymi usługami jest taka, która świadczy te usługi w ramach wykonywanej działalności profesjonalnej. Zawodowe wykonywanie czynności oznacza, że są one przedmiotem działalności zarobkowej danego podmiotu, wykonywanej w sposób zorganizowany i ciągły, przy wykorzystaniu ewentualnie wymaganych kwalifikacji zawodowych i wiedzy. W świetle powyższych rozważań, zakwalifikowanie wyższej uczelni, jako „osoby trudniącej się zawodowo takimi czynnościami”, a roszczenia wynikającego z umowy zawartej między tą uczelnią a studentem, jako „roszczenia z tytułu nauki” nie budzi w ocenie Sądu Okręgowego wątpliwości. W tym stanie rzeczy zgodzić się należy z Sądem pierwszej instancji, że dochodzone pozwem roszczenia

przedawniają się z upływem 2 - letniego terminu na podstawie art. 751 pkt. 2 k.c. Zestawienie tej konstatacji z datą wymagalności roszczeń - maj 2005 r. i styczeń 2006 r. oraz datą wniesienia pozwu - 21 kwietnia 2015 r. prowadzi do oczywistego wniosku, że przed wszczęciem niniejszego procesu doszło do przedawnienia, a podniesienie stosownego zarzutu - w świetle art. 117 § 2 k.c. - skutkowało koniecznością oddalenia powództwa. W sprawie nie doszło zatem do naruszenia art. 118 k.c. Przepis ten miałby bowiem zastosowanie wyłącznie wówczas, gdyby roszczenie powoda nie było objęte hipotezą przepisu szczególnego.

Z powyższych względów - na podstawie art. 385 k.p.c. - Sąd Okręgowy oddalił apelację.